

Arrest

nr. 204 153 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GROUWELS
A. Lacomblélaan 59-61 b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 mei 2018 tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 mei 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GROUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, komt op 6 augustus 2017 op legale wijze België binnen. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 3 november 2017.

Op 18 september 2017 doen verzoeker en zijn Belgische partner aangifte van hun voorgenomen huwelijk.

Er wordt een onderzoek schijnhuwelijk opgestart.

Op 30 oktober 2017 wordt de aankomstverklaring van verzoeker verlengd tot 3 december 2017 en vervolgens tot 2 maart 2018.

Op 19 februari 2018 geeft het parket een negatief advies inzake dit voorgenomen huwelijk.

Op 28 februari 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken.

Op 16 maart 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 219 477, waarin op 18 mei 2018 voorlopige maatregelen werden gevraagd, met name de versnelde behandeling van de ingediende vordering tot schorsing in deze zaak.

Op 24 maart 2018 verricht de lokale politie een “*controle na verstrijken aankomstverklaring*” waarbij de politie verzoeker en mevrouw C. spreekt en waarbij het bevel van 16 maart 2018 ter kennis wordt gebracht.

Op 14 mei 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 14 mei 2018 wordt verzoeker gehoord, hij verklaart bij zijn vriendin te verblijven, in België te zijn om met zijn vriendin te trouwen, hij verklaart diabetes te hebben.

Op 14 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: S.

geboortedatum: #DATENAIS#

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Mauritius

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene verblijft reeds sedert 06.08.2017 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

De aankomstverklaring van betrokkene werd verlengd tot 02/03/2018.

Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.03.2018 dat hem betekend werd op 24.03.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft met wie hij wil trouwen.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgisch onderdane. Op 28.02.2018 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Denderleeuw, nadat op 19.02.2018 een negatief advies werd gegeven door het Parket van Gent.

Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen of het feit dat hij samenwoont met zijn Belgische vriendin en haar kinderen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Mauritius geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen.

Betrokkene verklaart dat hij naar België kwam om te huwen met zijn vriendin.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Mauritius een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij diabetes heeft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 06.08.2017. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.03.2018 dat hem betekend werd op 24.03.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft met wie hij wil trouwen.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgisch onderdane. Op 28.02.2018 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Denderleeuw, nadat op 19.02.2018 een negatief advies werd gegeven door het Parket van Gent.

Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen of het feit dat hij samenwoont met zijn Belgische vriendin en haar kinderen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Mauritius geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen.

Betrokkene verklaart dat hij naar België kwam om te huwen met zijn vriendin.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Mauritius een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij diabetes heeft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.03.2018 dat hem betekend werd op 24.03.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Mauritius.

(...).”

Op 14 mei 2018 wordt ten opzichte van verzoeker ook een inreisverbod genomen voor twee jaar.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering tegen de verwijderingsmaatregel overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd ingesteld binnen een termijn van vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet .

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“ENIG MIDDEL

Schending van

de artikelen 8, 12 en 13 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « het EVRM »);

van artikelen 41, 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »);

van artikel 22 van de Grondwet;

van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980 – hierna « de Vreemdelingenwet »);

van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991);

van artikel 74/13 Vreemdelingenwet;

van het beginsel van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel audi alteram partem

1. Eerste onderdeel: A. schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

Tegenpartij heeft in de aangevochten beslissing geen rekening gehouden met belangrijke elementen van het dossier, waardoor zowel de motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn; de motieven moeten deugdelijk zijn. (materiële motivering; algemeen rechtsbeginsel).

De formele motivering veruitwendigt deze redenen door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen.

Krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen moet de motivering afdoende zijn (= de motieven moeten pertinent zijn en duidelijk met de beslissing te maken), en draagkrachtig (= de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Naar aanleiding van het beroep tegen het eerste bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 16 maart 2018 werd tegenpartij uitvoerig ingelicht over de specifieke situatie van verzoeker en zijn feitelijk gezin in België; aangezien daar geen rekening mee was gehouden in dit eerste bevel werd in het eerste beroep voor de RVV o.m. een schending van het hoorrecht ingeroepen (audi alteram partem)

Desondanks dient verzoeker vast te stellen dat identiek dezelfde motivering wordt gegeven in de aangevochten beslissing, alsof er geen enkele bijkomende informatie werd gegeven aan tegenpartij.

Zo bepaalde de bijlage 13:

“De aankomstverklaring van betrokkene werd verlengd tot 2/03/2018. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar meerderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf. Bovendien werd de voltrekking van het voorgenomen huwelijk geweigerd.

Wat de vermeende schending van het artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. (...)”

De aangevochten beslissing vermeldt het volgende als reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/03/2018 dat hem werd betekend op 24/03/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft met wie hij wil trouwen.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdanen. Op 28/02/2018 werd in huwelijksaanvraag geweigerd door de burgerlijke stand van Denderleeuw, nadat op 19/02/2018 een negatief advies werd gegeven door het parket van Gent.

Bovendien geeft zijn intentie om te huwen of het feit dat hij samenwoont met zijn Belgische vriendin en haar kinderen hem niet automatisch recht op een verblijf.

We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Mauritius geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Tussen de bijlage 13 en de bijlage 13 septies werd tegenpartij echter ingelicht over volgende specifieke situatie in het kader van het eerste, nog hangende beroep in schorsing en nietigverklaring :

i. De relatie van verzoeker met mevrouw C., van Belgische nationaliteit, is begonnen in 2010 en duurt dus reeds bijna 8 jaar.

ii. Mevrouw C. reisde in 2016 terug naar Mauritius, met haar twee zonen, voor een periode van zes weken; die tijd bracht zij samen met haar kinderen en met verzoeker door.

iii. Tijdens deze periode was het ook duidelijk dat het klikte tussen verzoeker en de kinderen van mevrouw C., waarna er plannen werden gemaakt om in België te huwen.

iv. K. V.D., zoon van mevrouw C., is erkend gehandicapt. Hij heeft een erge graad van autisme en is niet in staat om een zelfstandig leven te leiden.

v. De aanwezigheid van verzoeker maakt het voor mevrouw C. mogelijk om haar werk te combineren met de opvang van haar zoon K. die 's ochtends en 's avonds wordt omkaderd door verzoeker aangezien de schoolbus K. rond 8u30 komt ophalen en mevrouw C. dan reeds aan het werken is en K. vroeg in de namiddag terug thuis wordt afgezet, nog voor zijn moeder thuis is.

vi. Aangezien de jongste zoon van mevrouw C. nog studies verricht, is het voor mevrouw noodzakelijk om een inkomen te verwerven uit arbeid.

In het kader van dit beroep werden ook documenten overgemaakt die deze elementen bewijzen, met name

vii. bewijzen reis 2016;

viii. attest handicap K.;

ix. gezinsfoto's;

x. beroep tegen de weigeringsbeslissingen om het huwelijk af te sluiten;

xi. oproepingsbrief bij de rechtbank in eerste aanleg Dendermonde voor de zitting van 24 mei 2018.

Door in de aangevochten beslissing geen rekening te houden met deze specifieke elementen, en in het bijzonder de langdurige relatie, de gehandicapte zoon van verzoekers partner die specifieke zorgen vereist waaraan verzoeker actief meehelpt sinds zijn aankomst op 6 augustus 2017, het beroep ingesteld bij de rechtbank in eerste aanleg te Dendermonde tegen de weigering huwelijksvoltrekking met een vaststellingsdatum op 24 mei eerstkomend, schendt tegenpartij de motiveringsplicht alsook de zorgvuldigheidsplicht.

2 Eerste onderdeel B : ondergeschikt, voorzover de Raad zou menen dat tegenpartij de bijkomende informatie en stukken in het kader van het eerste beroep bij de RVV niet zou dienen op te nemen in haar overwegingen bij het nemen van de aangevochten beslissing- quod non - : schending van het beginsel audi alteram partem (zoals reeds weergegeven in het eerste beroep RVV dd 16.4.2018 regul 76755

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen, vastgesteld in het Handvest, in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus voort dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem benadeelt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn partner en haar kinderen, en dit voor een onbepaalde duur.

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Zo had hij kunnen aangeven dat hij sinds 2010 een relatie heeft met mevrouw C., van Belgische nationaliteit, zijnde bijna 8 jaar.

Dat mevrouw C. in 2016 terug naar Mauritius reisde, met haar twee zonen, voor een periode van zes weken en dat zij die tijd samen met verzoeker hebben verbleven. Tijdens deze periode was het ook duidelijk dat het klikte tussen verzoeker en de kinderen van mevrouw C., waarna er plannen werden gemaakt om te huwen.

K. V.D., zoon van mevrouw C., is erkend gehandicapt. Hij heeft een erge graad van autisme en is niet in staat om een zelfstandig leven te leiden.

De aanwezigheid van verzoeker maakt het voor mevrouw C. mogelijk om haar werk te combineren met de opvang van haar zoon K. die 's ochtends en 's avonds wordt omkaderd door verzoeker aangezien de schoolbus K. rond 8u30 komt ophalen en mevrouw C. dan reeds aan het werken is en K. vroeg in de namiddag terug thuis wordt afgezet, nog voor zijn moeder thuis is.

Aangezien de jongste zoon van mevrouw C. nog studies verricht, is het voor mevrouw noodzakelijk om een inkomen te verwerven uit arbeid.

Om al deze redenen is het duidelijk dat de bestreden beslissing een aanslag is op het gezinsleven van verzoeker, zijn verloofde en haar kinderen.

Indien hij gehoord was geweest, had verzoeker deze elementen kunnen laten gelden, die mogelijks tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

De rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Zo heeft uw Raad, in een arrest gelijkaardig aan huidige zaak, het volgende gesteld :

“(…)”

Een recentere beslissing van een Franstalige kamer van Uw Raad luidt in dezelfde zin :

“(…)”

Uiteindelijk heeft Uw Raad in een arrest van september 2014 in een soortgelijke zaak tevens wat volgt gesteld:

“(…)”

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord vóór het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïmplementeerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

3 Tweede onderdeel : schending van het recht om een huwelijk af te sluiten en het redelijkheidsbeginsel

Bij de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat tegenpartij in casu meent toe te passen, dient rekening te worden gehouden met hogere rechtsnormen.

Dit gezien de hiërarchie van de rechtsnormen, zoals tevens uitdrukkelijk werd aangehaald in de Parlementaire Voorbereiding betreffende de wijziging van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Tegenpartij mag dus niet automatisch overgaan tot afgifte van een verwijderingsmaatregel wanneer zij deze hogere rechtsnormen zou schenden.

De bestreden beslissing tast concreet het recht van verzoeker aan om te huwen met zijn partner met dewelke hij reeds bijna 8 jaar een relatie heeft. Minstens wordt de uitoefening van dit recht ernstig verhinderd. Verzoeker verwijst per analogie naar:

“(…)”

In dezelfde zin stelde de Raad van State, betreffende een middel genomen inzake de schending van artikel 12 EVRM, nog wat volgt:

“(…)”

Hieruit kan dus worden afgeleid dat ook indien de wens van het koppel om te huwen op zich geen recht op verblijf verschaft, het minstens impliceert dat de tegenpartij, geen bevel aflevert aan verzoeker zolang de procedure niet afgelopen is.

De procedure tegen de weigering van huwelijksvoltrekking, zoals vastgesteld door het Burgerlijk wetboek, maakt de aanwezigheid in België van verzoeker noodzakelijk om de mogelijke onderzoeken en ondervragingen door het Parket of de Rechtbank te kunnen verrichten, op straffe de procedure voorzien door artikel 167 van het Burgerlijk wetboek volledig uit te hollen.

Concluderend kan dus worden gesteld dat de bestreden beslissing de effectiviteit van de administratieve en burgerrechtelijke procedures die hangende zijn, en die wettelijk georganiseerd zijn aangaande het huwelijk van verzoeker en mevrouw C. S., schenden.

De beslissing tot gedwongen repatriëring die tegenpartij oplegt aan verzoeker naar Mauritius op 23/05 e.k. met een inreisverbod van 2 jaar, is kennelijk onredelijk in verhouding met de inmenging in zijn privé-leven en gezinsleven, rekening houdend met de specifieke elementen van het dossier, en in het bijzonder de langdurige relatie, de gehandicapte zoon van verzoekers partner die specifieke zorgen vereist waaraan verzoeker actief meehelpt sinds zijn aankomst op 6 augustus 2017, het beroep ingesteld bij de rechtbank in eerste aanleg te Dendermonde tegen de weigering huwelijksvoltrekking met een vaststellingsdatum op 24 mei eerstkomend (dwz 1 dag na de voorziene repatriëring!)

4. Derde onderdeel: schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, alsook artikel 8 EVRM

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet leest als volgt:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. (eigen vetzetting) »

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

« Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. »

Verzoeker roept daarnaast ook een schending in van artikel 8 EVRM.

Inderdaad, ook al is er nog geen huwelijk zoals uit het feitenrelaas blijkt, er is wel al een gezinsleven.

Sedert de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad dd. 17.02.2011 wordt er in dit geval in de eerste plaats onderzocht of er sprake is van een gezinsleven. Dit is een feitenkwestie.

Dit kan in casu niet worden betwist.

Verzoeker heeft namelijk sinds 2010 een relatie met mevrouw C., van Belgische nationaliteit, zijnde bijna 8 jaar.

Mevrouw C. is in 2016 terug naar Mauritius gereisd, met haar twee zonen, voor een periode van zes weken. De hele tijd heeft het gezin samen met verzoeker verbleven. Tijdens deze periode werd het ook duidelijk dat het klikte tussen verzoeker en de kinderen van mevrouw C., waarna er plannen werden gemaakt om te huwen.

K. V.D., zoon van mevrouw C., is erkend gehandicapt. Hij heeft een erge graad van autisme en is niet in staat om een zelfstandig leven te leiden.

De aanwezigheid van verzoeker maakt het voor mevrouw C. mogelijk om haar werk te combineren met de opvang van haar zoon K. die 's ochtends en 's avonds wordt omkaderd door verzoeker aangezien de schoolbus K. rond 8u30 komt ophalen en mevrouw C. dan reeds aan het werken is en K. vroeg in de namiddag terug thuis wordt afgezet, nog voor zijn moeder thuis is.

Aangezien de jongste zoon van mevrouw C. nog studies verricht, is het voor mevrouw noodzakelijk om een inkomen te verwerven uit arbeid.

Nu in casu vaststaat dat verzoeker in België een gezinsleven heeft, moet er worden nagegaan of tegenpartij, die middels de bestreden beslissing een einde maakt aan het verblijf van verzoeker in België, voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft voorzien in artikel 8 EVRM tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het komt tegenpartij toe om te bewijzen dat zij overgegaan is tot een balansafweging tussen de individuele belangen van verzoeker en de belangen van de Staat.

In het geval dat verzoeker het grondgebied moet verlaten, zal zijn relatie met zijn verloofde en haar kinderen alsook hun huwelijksplannen hieronder lijden. Bovendien is de aanwezigheid van verzoeker strikt noodzakelijk om mevrouw C. toe te laten haar beroepsactiviteit uit te oefenen aangezien verzoeker haar gehandicapte zoon K. verzorgt voor hij opgehaald wordt en nadat hij thuis weer afgezet wordt. Dit terwijl mevrouw C. aan het werk is.

Om al deze redenen is het duidelijk dat de bestreden beslissing een aanslag is op het gezinsleven van verzoeker, zijn verloofde en haar kinderen.

Artikel 8 EVRM, evenals artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, omgezet in ons artikel 74/13 Vreemdelingenwet stellen duidelijk dat er bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het recht op privé- en gezinsleven.

Door geen rekening te houden met de informatie aangaande de specifieke gezinstoestand van verzoeker, en in het bijzonder de langdurige relatie, de gehandicapte zoon van verzoekers partner die specifieke zorgen vereist waaraan verzoeker actief meehelpt sinds zijn aankomst op 6 augustus 2017, het beroep ingesteld bij de rechtbank in eerste aanleg te Dendermonde tegen de weigering huwelijksvoltrekking met een vaststellingsdatum op 24 mei eerstkomend (1 dag na de voorziene repatriëring op 23/05 ek) , hoewel zij hiervan voorafgaandelijk op de hoogte werden gebracht, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de vreemdeling, vrijgesteld van visumplicht, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven. Ook wordt vermeld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken en omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 maart 2018. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht samen met de in het derde onderdeel aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

2.3.3. Waar verzoeker in een eerste onderdeel aanvoert dat er een schending is van de zorgvuldigheidsplicht omdat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de stukken die verzoeker heeft voorgelegd als bijlagen bij zijn verzoekschrift tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 maart 2018, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker deze stukken heeft overgemaakt aan het bestuur. Deze stukken werden overgemaakt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als bijlagen bij het verzoekschrift, maar deze bevinden zich niet in het administratief dossier, zodat de verwerende partij er bij het nemen van de bestreden beslissing *prima facie* geen rekening mee kon houden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *“Conka/België”* § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker voert aan dat hij samenleeft met zijn vriendin en haar twee meerderjarige kinderen, waarvan één gehandicapt is.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, "*K. en T./Finland*" (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, "*Şerife Yiğit/Turkije*" (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, "*Niemietz/Duitsland*", § 29; EHRM 27 augustus 2015, "*Parrillo/Italië*" (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat hij langer in het Rijk verblijft dan de voorziene termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing volgende motivering bevat aangaande het gezinsleven van verzoeker:

"Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft met wie hij wil trouwen.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgisch onderdane. Op 28.02.2018 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Denderleeuw, nadat op 19.02.2018 een negatief advies werd gegeven door het Parket van Gent.

Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen of het feit dat hij samenwoont met zijn Belgische vriendin en haar kinderen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Mauritius geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen."

Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij in hoofddorde het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet lijkt te aanvaarden gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 28 februari 2018 de huwelijksaanvraag weigerde. Deze weigering was gestoeld op het negatief advies van het parket van Gent van 19 februari 2018 waarin werd vastgesteld dat het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk betrof. Uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand van 28 februari 2018 zich daarin bevindt en dat de ambtenaar van burgerlijke stand zich aansloot bij het advies van het parket. De ambtenaar van de burgerlijke stand concludeert dat het om een schijnhuwelijk gaat en weigert daarom het huwelijk te voltrekken.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand, gebaseerd op het negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet lijkt te aanvaarden.

Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners. Het EHRM beschouwt een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62).

Verzoeker stelt dat hij en zijn partner beroep hebben aangetekend tegen de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van de burgerlijke stand. In dit verband merkt de Raad op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vordering die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verwijzing naar een praktijk in een rechtbank doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door een raadsman laat vertegenwoordigen.

Verzoeker stelt dat er zelfs nog zonder huwelijk toch al sprake is van een gezinsleven. Er wordt opgemerkt dat wanneer na onderzoek wordt vastgesteld dat het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk betreft, de verwerende partij *prima facie* dan ook, zonder dat bijkomend onderzoek nodig is, op goede gronden lijkt te kunnen besluiten dat er *in casu* geen werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is en dat de intentie om te huwen of het feit dat hij samenwoont met zijn vriendin en haar kinderen hem niet automatisch een recht op verblijf geeft. Verwerende partij kon, *prima facie*, daaruit op kennelijke redelijke wijze concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De Raad merkt op dat de verwerende partij in de bestreden ook de situatie bespreekt mocht er toch sprake zijn van een gezinsleven.

In die zin motiveert de verwerende partij dat het feit dat verzoeker samenwoont met zijn Belgische vriendin en haar kinderen hem niet automatisch recht geeft op verblijf en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, hij kan terugkeren om een visum te krijgen.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst. Verzoeker zet zelf uiteen dat mevrouw C. en haar twee meerderjarige kinderen, waarvan één gehandicapt, reeds voor een periode van zes weken naar Mauritius zijn gereisd. Hieruit blijkt dat dit dus mogelijk was voor de gehandicapte zoon. De andere zoon van zijn (vermeende) partner die nog studeert, is meerderjarig en kan desgevallend in de vakantieperiodes naar Mauritius gaan. Waar verzoeker aanvoert dat deze andere zoon financieel afhankelijk is van zijn moeder, wordt volledigheidshalve opgemerkt dat verzoeker daarmee niet aantoont dat er tussen hemzelf en deze studerende meerderjarige zoon een bijzondere band van afhankelijkheid zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, "*Onur v. het Verenigd Koninkrijk*", 2009; EHRM, "*Slivenko v. Letland*", 2003; Mole N., "*Asylum and the European Convention on Human Rights*", Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Verzoeker verduidelijkt evenmin waarom het voor hem onmogelijk zou zijn om zich tijdelijk naar zijn land van herkomst te begeven en van daaruit een aanvraag gezinshereniging in te dienen, mocht hij zich na de afhandeling van zijn beroep in de burgerlijke procedure in de voorwaarden bevinden om deze aanvraag in te dienen. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker en mevrouw C. sinds het begin van hun relatie in 2010 gescheiden leven en verzoeker pas België binnenkwam in augustus 2017.

Verzoeker wijst er ten slotte op dat hij mee instaat voor de zorg van de gehandicapte zoon van zijn (vermeende) partner en dat zij daardoor makkelijker haar werk met de zorg voor deze zoon kan combineren en dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zoals reeds gesteld onder punt 2.3.3. van dit arrest, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker het attest van handicap van deze zoon heeft meegedeeld aan de verwerende partij. Verzoeker heeft als bijlage bij het verzoekschrift houdende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 maart 2018, een attest gevoegd waaruit de handicap van de zoon blijkt. Dit attest van handicap werd meegedeeld aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maar niet aan de verwerende partij en bevond zich niet in het administratief dossier ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Het enige element waarover de verwerende partij in dit verband beschikte en dat wel blijkt uit de stukken van het administratief dossier, is de ongestaafde bewering van verzoeker in het verzoekschrift aangaande het bevel van 16 maart 2018 dat verzoeker mee instaat voor de zorg van deze gehandicapte zoon. Het lijkt niet kennelijk onredelijk dat niet wordt gemotiveerd over een ongestaafde bewering die niet wordt bevestigd door stukken in het administratief dossier, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband niet kan worden aangenomen. Tevens wordt benadrukt dat uit het gehoor van verzoeker, dat plaatsvond op 14 mei 2018, niet blijkt dat hij dit element vermeld heeft. Hij maakte enkel melding van het verblijf bij zijn vriendin, in België te zijn om met zijn vriendin te trouwen en hij verklaarde diabetes te hebben.

Dat verzoeker mee instaat voor de zorg van deze gehandicapte zoon en zo aan zijn (vermeende) partner toelaat om beter haar werk met de zorg voor deze zoon te combineren, wordt herhaald in huidig verzoekschrift. In dit verband wordt vooreerst herhaald dat een effectief gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, *in casu* niet is aangetoond omdat het huwelijk geweigerd werd wegens schijnhuwelijk. Vervolgens wordt erop gewezen dat de aanwezigheid van verzoeker in België niet onontbeerlijk lijkt voor de zorg van de gehandicapte zoon van mevrouw C., nu zij sinds het overlijden van haar echtgenoot in 2007 tot in augustus 2017 wel heeft kunnen instaan voor de zorg van deze zoon zonder dat verzoeker aanwezig was. Een schending van artikel 8 van het EVRM om deze reden wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker ter zitting voor het eerst aanvoert dat niet wordt gemotiveerd over zijn privéleven, wordt opgemerkt dat dit niet wordt aangevoerd in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Ten overvloede wordt opgemerkt dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc... Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die in België verblijft sinds augustus 2017, dus nog maar een kleine tien maanden, geen elementen heeft voorgelegd inzake een beschermenswaardig privéleven in België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt uit de bestreden beslissing en uit hetgeen hierboven werd gesteld dat rekening werd gehouden met het (vermeende) gezins- en familieleven van verzoeker. Tevens wordt rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand: er wordt melding gemaakt van het feit dat hij aan diabetes lijdt maar dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. Hieraan wordt toegevoegd dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Verzoeker betwist het motief inzake zijn gezondheidstoestand op geen enkele wijze. Waar verzoeker verwijst naar het kind van mevrouw C., wordt opgemerkt dat artikel 74/13 betrekking heeft op het hoger belang van het kind van de derdelander, en niet op de Belgische meerderjarige kinderen van zijn partner.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand kwamen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.5. Verzoeker verwijst ook naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en naar het beginsel *audi alteram partem*.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De elementen die verzoeker aanbrengt waarvan hij meent dat ze tot een beslissing in andere zin of het niet nemen van de beslissing hadden kunnen leiden zijn de volgende: hij heeft sinds 2010 een relatie met mevrouw C. van Belgische nationaliteit, in 2016 is mevrouw C. naar Mauritius gereisd met haar twee zonen voor een periode van zes weken, de oudste zoon van mevrouw C. is erkend gehandicapt en is niet in staat om zelfstandig te leven, de aanwezigheid van verzoeker maakt het voor mevrouw C. mogelijk om haar werk te combineren met de zorg voor haar oudste zoon, mevrouw C. moet werken omdat haar jongste zoon nog studeert.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij ervan op de hoogte was dat verzoeker en mevrouw C. stellen een relatie te hebben sinds 2010. Dit blijkt uit het advies van de Procureur des Konings van 19 februari 2018 en uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 28 februari 2018, waarin verwezen wordt naar de verklaringen die verzoeker en mevrouw C. hebben afgelegd in het kader van het onderzoek schijnhuwelijk. Ook het feit dat mevrouw C. in 2016 naar Mauritius zou gereisd zijn, heeft zij verklaard (verzoeker heeft hierover niets verteld) en dit blijkt uit het advies van de Procureur des Konings en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Dat de oudste zoon van mevrouw C. gehandicapt is en dat verzoekers aanwezigheid een hulp is voor mevrouw C. in de combinatie voor haar tussen haar werk en de zorg voor haar zoon, blijkt niet op volledige en concrete wijze uit de stukken van het administratief dossier en is dus een element waarvan de verwerende partij nog niet op de hoogte was. In dit verband laat verzoeker echter na om op concrete wijze aan te tonen dat het meedelen van dit element de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden of ervoor had kunnen zorgen dat de bestreden beslissing niet genomen zou zijn, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van mevrouw C. in 2007 is overleden en mevrouw C. dus sinds 2007 tot de aankomst van verzoeker in augustus 2017, er wel in slaagde om alleen de zorg voor haar oudste zoon op zich te nemen, gecombineerd met haar werk.

Een schending van de hoorplicht wordt *prima facie* niet aangetoond, de schending van artikel 41 van het Handvest en van het beginsel *audi alteram partem* kan niet worden aangenomen.

2.3.6. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing hem verhindert in het huwelijk te treden, hij verwijst in dit verband naar artikel 12 van het EVRM. Verzoeker stelt dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is voor de procedure tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking, zodat de bestreden beslissing de effectiviteit van de procedures inzake het huwelijk schenden.

Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

De bestreden beslissing, die een verwijderingsmaatregel inhoudt, verhindert verzoeker niet om in het huwelijk te treden. Verzoeker en zijn partner hebben de procedure om in het huwelijk te treden in gang gezet, maar de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geweigerd het huwelijk te voltrekken omdat er aanwijzingen zijn voor een schijnhuwelijk. Het is die beslissing die meebrengt dat verzoeker momenteel niet in het huwelijk kan treden, en tegen die beslissing werd een beroep ingesteld. Er wordt herhaald dat vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet ressorteren onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door een raadsman laat vertegenwoordigen. De verwijzing naar een praktijk van een rechtbank doet hieraan geen afbreuk. Er wordt opgemerkt dat indien verzoeker effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te verkrijgen op basis van een toegestaan huwelijk, hij op eender welk moment de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven. Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin wordt aangetoond dat huidige bestreden beslissing de effectiviteit van de hangende burgerrechtelijke procedure zou te niet doen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel in dit verband kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Verzoeker voert de schending aan van de artikel 13 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet, maar duidt niet op concrete wijze aan op welke wijze huidige bestreden beslissing deze bepalingen schendt. De schending van deze bepalingen wordt bijgevolg niet op een ontvankelijke wijze aangevoerd.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. DE SMET